

Arrest

nr. 81 771 van 25 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIENI loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, T. E. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Kabardisch-Armeense afkomst te zijn. U werd op 27/04/1962 te Nalchik geboren. U bent getrouwd met M. R. (...) (OV X). In 2001 vluchtten jullie naar Duitsland en vroegen er asiel aan. In 2002 werd jullie asielaanvraag geweigerd. In 2008 keerden jullie naar Kabardino-Balkaria terug. Uw man kreeg er problemen omwille van zijn religieuze activiteiten in de jaren '90 en omwille van het feit dat zijn neef in juni 2011 werd opgepakt. De dag nadien vond er een huiszoeking bij jullie plaats. Uw man kon net op tijd wegvlugten Tijdens de huiszoeking werd u gevraagd waar uw man zich bevond. Jullie identiteitspapieren en zijn computer

werden in beslag genomen. Hij dook onder bij familie in het dorp Stari Cherek. Op 21/07/2011 ging u naar een marktplaats waar u uw man terugzag. Een vriend bracht jullie vervolgens naar België waar jullie op 25/07/2011 aankwamen. U en uw man vroegen er de dag nadien asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot M. R. (...) (CGVS p.3). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

“U verklaarde vervolging van de Russische autoriteiten te vrezen omwille van de arrestatie van uw neef en het feit dat u sinds de jaren '90 op een religieuze lijst stond. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werden talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld die raken aan de kern van uw asielrelaas.

Zo stelde u dat uw zus u telefonisch op de hoogte bracht van de arrestatie van uw neef. Ze deed dit in dezelfde voormiddag als waarop uw neef werd gearresteerd. U bracht uw vrouw, die toen in de keuken stond, hiervan direct op de hoogte (CGVS p.13-15). Uw vrouw stelde echter dat u haar pas 's avonds op de hoogte had gebracht van de arrestatie van uw neef en dat u de hele dag niet was thuis geweest (CGVS vrouw p.6). Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde ze enkel dat u het misschien niet tegen haar had gezegd en dat ze zich misschien had vergist (CGVS vrouw p.8-9). Daar u duidelijk aangaf dit direct aan uw vrouw te hebben verteld en het weinig aannemelijk is dat ze zich over dergelijk belangwekkend tijdstip zou vergissen kan zij geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid geven.

Voorts komen jullie versies aangaande de enige huiszoeking die er is geweest niet overeen met elkaar. U verklaarde dat u de auto zag aankomen van de personen die de huiszoeking uitvoerden. Hierna ging u naar binnen en vertelde aan uw vrouw dat ze niet direct de deur mocht openen. De personen die de huiszoeking hebben uitgevoerd hebt u niet gezien noch hebt u hen horen aankloppen aangezien u direct wegvluchtte (CGVS p.9, 15). Uw vrouw verklaarde echter dat toen er werd aangebeld u nog door het kijkgaatje keek. U heeft volgens haar wel de mensen gezien die de huiszoeking hebben uitgevoerd (CGVS vrouw p.4-5). Toen u met haar verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd ontkende u door het kijkgaatje te hebben gekeken waarmee u de vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt (CGVS p.15-16).

Verder werden er ook betreffende de actualiteit van jullie vervolgingsvrees incoherenties tussen u en uw vrouw vastgesteld. U stelde dat de politie sinds de dag dat u onderdook nog 2 maal op uw thuisadres was langsgekomen, dit toen u reeds in België was. De eerste keer zouden ze 2 maanden voor het CGVS gehoor (dd 12/01/2012) zijn langsgekomen en 2 weken later zouden ze nogmaals zijn langsgekomen. U had geen weet van enige bezoeken in de periode dat u bij uw oom onderdook (CGVS p.12, 16). Uw vrouw stelde echter dat de politie sinds het moment dat u onderdook nog 5 of 6 keer is langsgekomen. Deze bezoeken zouden allemaal zijn gebeurd in de periode dat u onderdook bij uw oom én ze zou u van deze bezoeken op de hoogte hebben gesteld. Van enig bezoek van de politie sinds jullie vlucht uit Rusland had ze dan weer geen weet (CGVS vrouw p.7). Toen u met de verklaringen van uw vrouw werd geconfronteerd stelde u enkel dat het dan maar zo was (CGVS p.16). Dergelijke incoherentie en tegenstrijdigheid zowel betreffende het aantal bezoeken van de autoriteiten als het moment waarop deze plaatsvonden is weinig aannemelijk. Het feit dat u verklaarde dat uw vrouw geen weet had van de bezoeken na jullie vlucht uit Rusland – wat overigens zeer opmerkelijk zou zijn – kan de vastgestelde incoherenties niet rechtvaardigen daar zij verklaarde dat u wél op de hoogte was van de bezoeken die er in de periode dat u bij uw oom verbleef plaatsvonden.

Ook betreffende de brand in uw winkel werden er incoherenties vastgesteld. Zo stelde u dat op het moment dat u wilde sluiten een brandende fles naar binnen werd gegooid waardoor uw winkel in brand stond. Diezelfde avond, op 20/05/2011, bent u klacht bij de politie gaan indienen (CGVS p.6-7). Uw vrouw stelde echter dat de winkel in de voormiddag in brand was gestoken. Toen zij met uw verklaringen werd geconfronteerd had ze hier in eerste instantie geen verklaring voor waarna ze zich plots 'alles in detail' herinnerde en stelde dat u inderdaad aan het sluiten was toen men de brandende fles naar binnen gooide (CGVS vrouw p.8). Het feit dat ze zich dit pas herinnerde nadat ze met uw verklaringen werd geconfronteerd is weinig aannemelijk. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u dit incident niet vermeldde toen u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van

het CGVS werd gevraagd de belangrijkste redenen voor uw vertrek weer te geven. U gaf toen ook aan dat u 3 maal door de politie werd opgeroepen betreffende rebellenactiviteiten (CGVS-vragenlijst 3.5). Op het CGVS-gehoor stelde u echter dat u hiervoor 2 maal werd opgeroepen (01/05/2011 en 10/05/2011) en erna niet meer (CGVS p.5). Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd stelde u dat u met de 3de keer doelde op uw klacht bij de politie betreffende de brand. Naast het feit dat het zeer opmerkelijk en weinig logisch zou zijn dat u indirect de klacht tegen de brand aanhaalt zonder het brandincident zelf te vermelden komen ook de data niet overeen. U stelde immers in de CGVS-vragenlijst dat u op 25 of 26/05/2011 die klacht ging indienen terwijl u tijdens het CGVS asielgehoor aangaf dat u de brand op 20/05/2011 of 21/05/2011 bij de politie aanklaagde (CGVS-vragenlijst 3.5, CGVS p.12-13). Een dergelijke mate van incoherentie betreffende dit ene feit komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede.

Tenslotte stelde u dat u sinds de jaren '90 op een lijst stond van personen die in een bepaalde moskee gingen bidden en dat de autoriteiten daardoor denken dat u een kopstuk in de islamitische wereld bent (CGVS p.7). Toen u gevraagd werd of nog anderen sinds 2008 aangaande deze lijst door de overheid worden geïdентificeerd haalde u M. S. (...), uw beste vriend, aan (CGVS p.8). Hij zou regelmatig met zijn gezin bij u thuis geweest zijn en uw vrouw had hem zeker op foto en ook persoonlijk gezien (CGVS p.9, 14). Toen uw vrouw met de naam werd geconfronteerd stelde ze echter nooit van deze persoon gehoord te hebben, laat staan hem ooit ontmoet te hebben. Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde zij dat het niet mogelijk was dat zij hem ooit had ontmoet noch dat u foto's van uw vrienden aan haar toonde (CGVS vrouw 5, 9). Bijgevolg is er geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Voorts is het weinig aannemelijk dat u geen enkel document kan voorleggen ter staving van uw vervolgingsrelaas. Uit uw verklaringen blijkt immers dat dit van u kan worden verwacht. Zo stelde u dat uw neef werd veroordeeld voor samenwerking met de rebellen en het bezit van explosieven. Niettemin legt u hiervan geen enkel document neer. Voort werden er 2 convocaties afgegeven voor uw ondervragingen in mei 2011. Niettemin laat u na dergelijke documenten neer te leggen. Ook van de brand in uw winkel legt u geen document neer ondanks het feit dat de brandweer een verslag opmaakte en dat u klacht bij de politie ging indienen. Een dergelijk manifest gebrek aan bewijzen om uw verklaringen te staven is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u betreffende de reden waarom u wordt geïdентificeerd zeer vaag blijft. U haalde uw gebedsactiviteiten uit de jaren '90 aan. U legde echter tegenstrijdige verklaringen met uw vrouw af betreffende M. S. (...). Dit was immers de enige concrete persoon die u aanhaalde van wie u stelde dat hij op de lijst stond en die na uw terugkeer uit Duitsland (in 2008) problemen met de autoriteiten kende. Dergelijke tegenstrijdigheid maakt het dan ook weinig aannemelijk dat u omwille van uw religieuze activiteiten, die overigens al van de jaren '90 dateren, zou worden geïdентificeerd. Voorts stelde u dat uw zus van haar zoon had gehoord dat u diende te vluchten. Waarom hij dit zei kon u evenwel niet zeggen (CGVS p.13). Betreffende uw ondervragingen in mei 2011 betreffende de aanslag op de hippodroom en de moord op K. (...) stelde u hiervoor niet gezocht te worden (CGVS p.6). Bijgevolg kunt u niet concreet zeggen waarom u door de autoriteiten wordt geïdентificeerd (CGVS p.7, 12, 16).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en het manifeste gebrek aan bewijsstukken ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De onvolledige kopieën van het paspoort van u en uw vrouw en uw rijbewijzen bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

Het medische attest van uw vrouw bevat geen enkele informatie betreffende de impact van haar psychische en fysieke problemen (hoofdpijn, slecht slapen, stress, pijn in hartregio) op haar cognitieve functies en nergens wordt er specifiek melding gemaakt van enige geheugenproblemen of wordt er in directe mate naar haar vervolgingsproblemen verwezen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, M. R., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 91 312. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 27 januari 2012.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 81 770 van 25 mei 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan M. R. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R. M. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Kabardische afkomst te zijn. U werd op 16/12/1972 te Tchechem geboren en bent gehuwd met T. E. (...) (OV 6.851.774). In de jaren '90 ging u naar een Koranschool/moskee waardoor u op een lijst van personen terechtkwam die dergelijke moskee bezochten. In 2001 vluchtte u naar Duitsland waar u asiel aanvraagde omdat u problemen kende omwille van uw journalistieke bezigheden. In 2002 werd uw aanvraag echter door de Duitse autoriteiten geweigerd. U bleef evenwel tot 2008 in Duitsland. In dat jaar keerde u terug naar Kabardino - Balkarië. Op 01/05/2011 ontving u een convocatie die stelde dat u zich de dag nadien bij de politie moest aanmelden. U werd er ondervraagd over een aanslag op de hippodroom maar werd anderhalf uur later terug vrijgelaten. Op 10/05/2011 werd u wederom geconvoceerd. Ditmaal werd u enkele uren ondervraagd over de moord op een legerofficier, K.(...). Op 20/05/2011 werd uw winkel door onbekenden in brand gestoken. Op 23/06/2011 werd uw neef aangehouden. Diezelfde avond hadden jullie een gezinsvergadering waarbij ook uw zus (moeder van de opgepakte neef) aanwezig was. Zij had met haar zoon gesproken en gehoord dat u diende te vluchten. De dag nadien vond er een huiszoeking bij jullie plaats. U kon net op tijd wegvluchten aangezien u hen met de auto zag aankomen. Tijdens de huiszoeking werd aan uw vrouw gevraagd waar u zich bevond. Jullie identiteitspapieren en uw computer werden in beslag genomen. U dook onder bij familie in het dorp Stari Cherek. Op 21/07/2011 ging u naar een marktplaats waar u uw vrouw terugzag. Een vriend bracht jullie vervolgens naar België waar jullie op 25/07/2011 aankwamen. U en uw vrouw vroegen er de dag nadien asiel aan. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: onvolledige kopieën van jullie binnenlandse paspoorten, uw rijbewijzen (Duits en Russisch) en een medisch attest van uw vrouw.

B. Motivering

U verklaarde vervolging van de Russische autoriteiten te vrezen omwille van de arrestatie van uw neef en het feit dat u sinds de jaren '90 op een religieuze lijst stond. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werden talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld die raken aan de kern van uw asielrelaas.

Zo stelde u dat uw zus u telefonisch op de hoogte bracht van de arrestatie van uw neef. Ze deed dit in dezelfde voormiddag als waarop uw neef werd gearresteerd. U bracht uw vrouw, die toen in de keuken stond, hiervan direct op de hoogte (CGVS p.13-15). Uw vrouw stelde echter dat u haar pas 's avonds op de hoogte had gebracht van de arrestatie van uw neef en dat u de hele dag niet was thuis geweest (CGVS vrouw p.6). Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde ze enkel dat u het misschien niet tegen haar had gezegd en dat ze zich misschien had vergist (CGVS vrouw p.8-9). Daar u duidelijk aangaf dit direct aan uw vrouw te hebben verteld en het weinig aannemelijk is dat ze zich over dergelijk belangwekkend tijdstip zou vergissen kan zij geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid geven.

Voorts komen jullie versies aangaande de enige huiszoeking die er is geweest niet overeen met elkaar. U verklaarde dat u de auto zag aankomen van de personen die de huiszoeking uitvoerden.

Hierna ging u naar binnen en vertelde aan uw vrouw dat ze niet direct de deur mocht openen. De personen die de huiszoeking hebben uitgevoerd hebt u niet gezien noch hebt u hen horen aankloppen aangezien u direct wegluchtte (CGVS p.9, 15). Uw vrouw verklaarde echter dat toen er werd aangebeld u nog door het kijkgaatje keek. U heeft volgens haar wel de mensen gezien die de huiszoeking hebben uitgevoerd (CGVS vrouw p.4-5). Toen u met haar verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd ontkende u door het kijkgaatje te hebben gekeken waarmee u de vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt (CGVS p.15-16).

Verder werden er ook betreffende de actualiteit van jullie vervolgingsvrees incoherenties tussen u en uw vrouw vastgesteld. U stelde dat de politie sinds de dag dat u onderdook nog 2 maal op uw thuisadres was langsgekomen, dit toen u reeds in België was. De eerste keer zouden ze 2 maanden voor het CGVS gehoor (dd 12/01/2012) zijn langsgekomen en 2 weken later zouden ze nogmaals zijn langsgekomen. U had geen weet van enige bezoeken in de periode dat u bij uw oom onderdook (CGVS p.12, 16). Uw vrouw stelde echter dat de politie sinds het moment dat u onderdook nog 5 of 6 keer is langsgekomen. Deze bezoeken zouden allemaal zijn gebeurd in de periode dat u onderdook bij uw oom én ze zou u van deze bezoeken op de hoogte hebben gesteld. Van enig bezoek van de politie sinds jullie vlucht uit Rusland had ze dan weer geen weet (CGVS vrouw p.7). Toen u met de verklaringen van uw vrouw werd geconfronteerd stelde u enkel dat het dan maar zo was (CGVS p.16). Dergelijke incoherentie en tegenstrijdigheid zowel betreffende het aantal bezoeken van de autoriteiten als het moment waarop deze plaatsvonden is weinig aannemelijk. Het feit dat u verklaarde dat uw vrouw geen weet had van de bezoeken na jullie vlucht uit Rusland – wat overigens zeer opmerkelijk zou zijn - kan de vastgestelde incoherenties niet rechtvaardigen daar zij verklaarde dat u wél op de hoogte was van de bezoeken die er in de periode dat u bij uw oom verbleef plaatsvonden.

Ook betreffende de brand in uw winkel werden er incoherenties vastgesteld. Zo stelde u dat op het moment dat u wilde sluiten een brandende fles naar binnen werd gegooid waardoor uw winkel in brand stond. Diezelfde avond, op 20/05/2011, bent u klacht bij de politie gaan indienen (CGVS p.6-7). Uw vrouw stelde echter dat de winkel in de voormiddag in brand was gestoken. Toen zij met uw verklaringen werd geconfronteerd had ze hier in eerste instantie geen verklaring voor waarna ze zich plots 'alles in detail' herinnerde en stelde dat u inderdaad aan het sluiten was toen men de brandende fles naar binnen gooide (CGVS vrouw p.8). Het feit dat ze zich dit pas herinnerde nadat ze met uw verklaringen werd geconfronteerd is weinig aannemelijk. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u dit incident niet vermeldde toen u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS werd gevraagd de belangrijkste redenen voor uw vertrek weer te geven. U gaf toen ook aan dat u 3 maal door de politie werd opgeroepen betreffende rebellenactiviteiten (CGVS-vragenlijst 3.5). Op het CGVS-gehoor stelde u echter dat u hiervoor 2 maal werd opgeroepen (01/05/2011 en 10/05/2011) en erna niet meer (CGVS p.5). Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd stelde u dat u met de 3de keer doelde op uw klacht bij de politie betreffende de brand. Naast het feit dat het zeer opmerkelijk en weinig logisch zou zijn dat u indirect de klacht tegen de brand aanhaalt zonder het brandincident zelf te vermelden komen ook de data niet overeen. U stelde immers in de CGVS-vragenlijst dat u op 25 of 26/05/2011 die klacht ging indienen terwijl u tijdens het CGVS asielgehoor aangaf dat u de brand op 20/05/2011 of 21/05/2011 bij de politie aanklaagde (CGVS-vragenlijst 3.5, CGVS p.12-13). Een dergelijke mate van incoherentie betreffende dit ene feit komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede.

Tenslotte stelde u dat u sinds de jaren '90 op een lijst stond van personen die in een bepaalde moskee gingen bidden en dat de autoriteiten daardoor denken dat u een kopstuk in de islamitische wereld bent (CGVS p.7). Toen u gevraagd werd of nog anderen sinds 2008 aangaande deze lijst door de overheid worden geviseerd haalde u M. S. (...), uw beste vriend, aan (CGVS p.8). Hij zou regelmatig met zijn gezin bij u thuis geweest zijn en uw vrouw had hem zeker op foto en ook persoonlijk gezien (CGVS p.9, 14). Toen uw vrouw met de naam werd geconfronteerd stelde ze echter nooit van deze persoon gehoord te hebben, laat staan hem ooit ontmoet te hebben. Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde zij dat het niet mogelijk was dat zij hem ooit had ontmoet noch dat u foto's van uw vrienden aan haar toonde (CGVS vrouw 5, 9). Bijgevolg is er geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Voorts is het weinig aannemelijk dat u geen enkel document kan voorleggen ter staving van uw vervolgingsrelaas. Uit uw verklaringen blijkt immers dat dit van u kan worden verwacht. Zo stelde u dat uw neef werd veroordeeld voor samenwerking met de rebellen en het bezit van explosieven. Niettemin legt u hiervan geen enkel document neer. Voort werden er 2 convocaties afgegeven voor uw ondervragingen in mei 2011. Niettemin laat u na dergelijke documenten neer te leggen. Ook van de brand in uw winkel legt u geen document neer ondanks het feit dat de brandweer een verslag opmaakte en dat u klacht bij de politie ging indienen. Een dergelijk manifest gebrek aan bewijzen om uw verklaringen te staven is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u betreffende de reden waarom u wordt geïnterviewd zeer vaag blijft. U haalde uw gebedsactiviteiten uit de jaren '90 aan. U legde echter tegenstrijdige verklaringen met uw vrouw af betreffende M. S. (...). Dit was immers de enige concrete persoon die u aanhaalde van wie u stelde dat hij op de lijst stond en die na uw terugkeer uit Duitsland (in 2008) problemen met de autoriteiten kende. Dergelijke tegenstrijdigheid maakt het dan ook weinig aannemelijk dat u omwille van uw religieuze activiteiten, die overigens al van de jaren '90 dateren, zou worden geïnterviewd. Voorts stelde u dat uw zus van haar zoon had gehoord dat u diende te vluchten. Waarom hij dit zei kon u evenwel niet zeggen (CGVS p.13). Betreffende uw ondervragingen in mei 2011 betreffende de aanslag op de hippodroom en de moord op K. (...) stelde u hiervoor niet gezocht te worden (CGVS p.6). Bijgevolg kunt u niet concreet zeggen waarom u door de autoriteiten wordt geïnterviewd (CGVS p.7, 12, 16).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en het manifeste gebrek aan bewijsstukken ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De onvolledige kopieën van het paspoort van u en uw vrouw en uw rijbewijzen bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

Het medische attest van uw vrouw bevat geen enkele informatie betreffende de impact van haar psychische en fysieke problemen (hoofdpijn, slecht slapen, stress, pijn in hartregio) op haar cognitieve functies en nergens wordt er specifiek melding gemaakt van enige geheugenproblemen of wordt er in directe mate naar haar vervolgingsproblemen verwezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 van EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Ook haalt verzoekende partij machtsoverschrijding aan. Verder in het verzoekschrift merkt verzoekende partij nog op dat "de tegenpartij een klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en de principes schendt van goede administratie en evenredigheid".

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige

schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Waar verwerende partij het weinig aannemelijk acht dat verzoekende partij geen enkel document kan voorleggen ter staving van haar vervolgingsrelaas, verduidelijkt verzoekende partij dat zij zich destijds niet heeft bekommerd om het verzamelen van documenten of getuigenissen die haar verhaal konden bewijzen, omdat zij vreesde voor haar veiligheid en zij in alle haast haar geboorteland is moeten ontvluchten. Zij wijst er tevens op dat, volgens de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, de aanbrenghing van bewijzen op een redelijke en proportionele manier dient te worden beoordeeld, gezien de zeer speciale situatie waarin een vluchteling zich bevindt. Men dient deze bewijslast dan ook te beoordelen in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen. Verzoekende partij herinnert er tevens aan dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van haar verhaal gezien de omstandigheden die een vlucht wegens een vrees voor vervolging omringen. Volgens de constante rechtspraak, kan een kandidaat-vluchteling worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal, benadrukt verzoekende partij. Zij meent dat haar relaas wel degelijk omstandig, coherent en geloofwaardig is.

2.2.5.2. Daar waar verzoekende partij uitlegt dat zij, toen zij de beslissing had genomen om te vluchten, niet bekommerd was met het verzamelen van documenten en zij erop wijst dat men de bewijslast die op haar rust dient te beoordelen in het licht van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen, wijst de Raad er wederom op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij, die

tijdens haar gehoor heeft verklaard dat haar neef werd veroordeeld voor samenwerking met de rebellen en het bezit van explosieven, er twee convocaties werden afgegeven voor haar ondervragingen in mei 2011, de brandweer een verslag opmaakte na de brand in haar winkel en dat zij na de brand klacht heeft neergelegd bij de politie, een ernstige inspanning onderneemt om deze – voor de staving van haar asielrelaas essentiële – stavingstukken effectief te bekomen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om enig document in verband met haar asielrelaas te bemachtigen, ondanks het feit dat zij tijdens het gehoor op de hoogte werd gesteld van het belang van deze stukken. Haar uitleg dat zij er voor haar vlucht niet aan dacht om documenten te verzamelen, nu zij voor haar veiligheid vreesde en zij bovendien in alle haast is moeten vertrekken, kan niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor de door verwerende partij gedane vaststelling dat zij tot op heden geen overtuigende bewijsstukken voorlegt van de problemen die zij in haar land van herkomst zou hebben gekend, te meer nu verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaart nog contact te hebben met haar moeder en zij aldus achteraf, na haar vlucht, nog de moeite had kunnen ondernemen om alsnog stukken te bemachtigen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 12/01/2012, p. 3). Voor de volledigheid dient te worden aangestipt dat het ontbreken van overtuigende bewijsstukken niet als een losstaande overweging mag worden geïnterpreteerd. De Raad benadrukt nogmaals dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen. Zo hebben onder meer de flagrante tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar echtgenote geleid tot de conclusie dat haar verklaringen een leugenachtig karakter kennen.

De Raad herhaalt verder dat de verklaringen van een asielzoeker inderdaad een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en ze niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. De Raad wijst erop dat verzoekende partij op verschillende essentiële punten van haar relaas, zoals de arrestatie van diens neef, de enige huiszoeking die bij haar heeft plaatsgevonden, de brand in haar winkel, de actualiteit van haar vervolgingsvrees en die van andere personen, zoals M. S., de vriend van verzoekende partij, pertinent tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verwerende partij komt in haar beslissing tot de conclusie dat de verschillende tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake haar vervolgingsfeiten de geloofwaardigheid van haar verklaringen op fundamentele wijze ondermijnen. Uit de infra gedane uiteenzetting blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt deze ongerijmdheden, vaagheden en onnauwkeurigheden te weerleggen. Nu haar relaas niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, kan haar het voordeel van de twijfel uiteraard niet worden toegekend.

2.2.6.1. Verzoekende partij begrijpt absoluut niet dat de bestreden beslissing haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert. Zij meent dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden gemakkelijk kunnen worden uitgelegd en dat zij ondergeschikt zijn aan haar gegronde vrees. Betreft de ongerijmdheid over het moment waarop verzoekende partij haar echtgenote op de hoogte had gebracht van de arrestatie van haar neef, erkent verzoekende partij dat beide versies inderdaad niet gelijk zijn. Doch, zij meent dat het niet van belang is om te weten of haar echtgenote nu 's morgens, 's middags of 's avonds op de hoogte werd gebracht van deze arrestatie. Verzoekende partij stelt dat "het wezenlijke element in deze zaak goed is duidelijk aan te tonen dat de neef van de verzoekende partij werd opgepakt en dat via zijn moeder - de zuster van de verzoekende partij - heeft hij ze aanmoedigen om het land te vluchten want hij was in gevaar". Zij benadrukt verder nog dat verwerende partij niet schijnt te twifelen aan haar verklaring dat haar neef werd gearresteerd.

2.2.6.2. De uitleg dat het niet van belang is om te weten op welk moment van de dag verzoekende partij haar vrouw heeft ingelicht, en dat men zich dient te concentreren op de wezenlijke elementen van de zaak, met name dat haar neef werd opgepakt en dat diens moeder, haar zus, haar heeft aangespoord om het land te verlaten, kan door de Raad niet worden aanvaard. Immers, verzoekende partij verklaarde tijdens haar gehoor, toen haar werd gevraagd hoe haar vrouw te weten was gekomen dat haar neef werd gearresteerd, het volgende: "(...) mijn zus bellen wij allen thuis maar zij in keuken en toen ze kwam vertelden we het haar" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 12/01/2012, p. 14). Deze verklaringen staan in scherp contrast met die van haar echtgenote. Zij verklaarde immers dat verzoekende partij haar pas 's avonds op de hoogte had gesteld van de arrestatie van diens neef en haar echtgenoot de hele dag niet thuis was geweest. Daar deze totaal niet met elkaar in

overeenstemming te brengen verklaringen betrekking hebben op cruciale gebeurtenissen van het asielrelaas – immers betreft deze arrestatie de voorlaatste gebeurtenis voor de vlucht van verzoekende partij, en werd zij er na deze arrestatie door haar zus op gewezen dat zij diende te vluchten – kan dergelijke tegenstrijdigheid niet worden beschouwd als een onbelangrijk gegeven. Het louter minimaliseren van deze opmerkelijke tegenstrijdigheid, die betrekking heeft op voorgehouden feiten die behoren tot de kern van haar vluchtrelaas, weerleggen deze flagrante tegenstrijdigheid niet die verhindert enig geloof te hechten aan de beweerde arrestatie van de neef van verzoekende partij.

2.2.7.1. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekende partij en haar echtgenote nopens de enige huiszoeking die in hun huis heeft plaatsgevonden, argumenteert verzoekende partij dat deze tegenstrijdigheid “slechts zichtbaar” is. Zij stelt dat, zelfs als zij door het kijkgaatje heeft gekeken, zij de mannen niet heeft kunnen zien die de huiszoeking uitvoerden. Volgens verzoekende partij is deze motivering slechts gebaseerd op de waarneming van haar echtgenote, met name dat zij van mening was dat verzoekende partij de mensen had moeten zien die de huiszoeking uitvoerden. Verwerende partij heeft de indrukken van de echtgenote van verzoekende partij gebruikt om tegenstrijdigheden te vinden, betoogt verzoekende partij. Verwerende partij probeert op die manier verwarring te creëren door de indruk te wekken dat verzoekende partij en haar echtgenote elkaar hebben tegengesproken, hetgeen in werkelijkheid niet het geval is, aldus verzoekende partij. Voorts stelt verzoekende partij nog het volgende in haar verzoekschrift: “wanneer hij opnieuw op deze overgang werd ondervraagd, hij verzekert dat immers, hij goed door het kijkgaatje heeft gekeken maar hij bevestigt niet dat hij de mensen deze huiszoeking heeft zien uitvoeren”.

2.2.7.2. Vooreerst merkt de Raad een bijkomende tegenstrijdigheid op tussen de verklaringen van verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en hetgeen zij in haar verzoekschrift uiteenzet. Uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij uitdrukkelijk geconfronteerd werd met de – tegenstrijdige – verklaringen die haar echtgenote had afgelegd. Echter, nergens in het gehoorverslag is de verklaring terug te vinden dat zij inderdaad door het kijkgaatje zou hebben gekeken, maar dat zij de personen die de huiszoeking gingen uitvoeren niet heeft gezien (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 12/01/2012, p. 15-16). Aangezien deze bewering feitelijke grondslag mist, is de poging van verzoekende partij om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen, allerm minst overtuigend. Hiermee wenst de Raad nog te benadrukken dat de opgeworpen tegenstrijdigheid niet alleen betrekking heeft op het feit of verzoekende partij de mensen die de huiszoeking uitvoerden (door het kijkgaatje) heeft kunnen zien of niet. Ook met betrekking tot de vraag of verzoekende partij al dan niet nog aanwezig was op het moment dat deze personen bij haar woning aankwamen, spreken verzoekende partij en haar echtgenote elkaar tegen. Verzoekende partij stelde immers dat zij hen niet heeft horen aankloppen aangezien zij direct haar huis ontvluchtte toen zij de auto zag aankomen, terwijl haar echtgenote verklaarde dat verzoekende partij zich wel nog in het huis bevond bij de aankomst van deze personen.

Waar verzoekende partij tracht te doen uitschijnen dat er in werkelijkheid geen sprake is van enige tegenstrijdigheid, nu verwerende partij slechts is voortgegaan op de (subjectieve) indrukken van haar echtgenote, merkt de Raad op dat de echtgenote van verzoekende partij echter zonder enige twijfel het volgende heeft verklaard tijdens haar gehoor: “aangebeld, mijn man keek door het deur oogje, hij zag mannen hij zei tegen mij niet meteen opendoen hij rende nog ergens snel in de kamer nam iets en zei maar na 5 minuten opendoen en hij rende (...)” (administratief dossier T. E., stuk 4, gehoorverslag CGVS van 12/01/2012, p. 4). Deze verklaringen in acht genomen, blijkt geenszins dat de motivering van verwerende partij gestoeld is op de subjectieve waarneming van de echtgenote van verzoekende partij, in de zin dat haar echtgenote dacht dat verzoekende partij de mensen had moeten zien die de huiszoeking uitvoerden. Zoals reeds gesteld, spreken verzoekende partij en haar echtgenote elkaar manifest tegen, nu verzoekende partij verklaarde dat zij onmiddellijk het huis uit was gevlucht, terwijl haar echtgenote het tegendeel beweerde. Gelet op de inhoud van beide gehoorverslagen, kan worden vastgesteld dat het tegenstrijdige karakter van beide versies onomstotelijk vaststaat. De door verzoekende partij gedane uitleg in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan de flagrante ongerijmdheden, die, doordat zij betrekking hebben op cruciale elementen van het relaas, de geloofwaardigheid van dit relaas ernstig ondermijnen.

2.2.8.1. Wat de tegenstrijdigheden betreft aangaande het aantal keer dat de politie is langsgekomen nadat zij zich had verborgen, geeft verzoekende partij aan dat zij de vraag slecht heeft begrepen, daar zij dacht dat men peilde naar het aantal keer dat de politie is langs geweest sinds zij in België is, terwijl de vraag die aan haar echtgenote werd gesteld betrekking had op het aantal keer dat de politie is

langsgekomen sinds zij zich bij haar oom verborgen hield. Dit verschil in vraagstelling is volgens verzoekende partij zonder enige twijfel de reden waarom hun beide versies op dit punt verschillen.

2.2.8.2. De Raad merkt op dat desbetreffende tegenstrijdigheden niet kunnen worden verklaard door een verschil in vraagstelling, daar aan verzoekende partij eveneens werd gevraagd naar het aantal politiebezoeken in de periode dat zij ondergedoken leefde bij haar oom. Voor de volledigheid verwijst de Raad naar de inhoud van het gehoorverslag:

"sinds u onderdook is de politie langsgeweest bij u thuis

een paar keer

wanneer eerste keer

2 maand geleden denk ik volgens mijn moeder

Hoeveel keer langsgeweest

2 keer

Wanneer laatste keer

Anderhalve maand geleden, de eerste weken 2 keer gekomen dat was het, mijn moeder zei dat ik naar buitenland was vertrokken en niet meer teruggeweest

(...)

Zijn ze gekomen terwijl u onderdook bij nonkel

Dat weet ik niet omdat ik geen contact hield

Uw vrouw was toen nog thuis

Ja

Hoe komt het dan dat u het niet weet

Ik weet het niet" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 12/01/2012, p. 12 en 16).

Uit het gehoorverslag blijkt dat aan verzoekende partij de vraag werd gesteld hoe vaak de politie nog is langsgekomen bij haar thuis sinds zij ondergedoken leefde. Vervolgens werd haar later tijdens het gehoor nog eens expliciet de vraag gesteld of de politie nog gepasseerd was in de periode dat zij ondergedoken leefde bij haar oom, waarop zij antwoordde hiervan niet op de hoogte te zijn. Deze antwoorden staan in schril contrast met de antwoorden die haar echtgenote gaf op dezelfde vragen. Zij verklaarde immers dat de politie sinds het moment dat verzoekende partij is ondergedoken nog vijf à zes keer is langsgekomen, dat deze bezoeken allemaal zouden hebben plaatsgevonden in de periode dat verzoekende partij ondergedoken leefde bij haar oom en bovendien dat zij verzoekende partij, die echter verklaart hierover niets te weten, hiervan op de hoogte had gesteld. Van enig bezoek van de politie sinds hun vlucht uit Kabardino-Balkarië had zij dan weer geen weet (administratief dossier T. E., stuk 4, gehoorverslag CGVS van 12/01/2012, p. 7). Uit de gehoorverslagen blijkt onbetwistbaar dat verzoekende partij en haar echtgenote, op dezelfde vragen, totaal uiteenlopende antwoorden geven. Het in het verzoekschrift aangebrachte excuus gaat derhalve niet op. Dermate grote incongruenties tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote, zorgen ervoor dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas ernstig wordt ondergraven.

2.2.9.1. Wat betreft de incoherenties over de brand in haar winkel, verklaart verzoekende partij dat de weinig nauwkeurige verklaringen van haar vrouw te wijten zijn aan het gegeven dat zij niet aanwezig was op dat moment, zodat zij er logischerwijze niet veel over kon vertellen. Indien men een gebeurtenis zelf beleeft, is het gemakkelijker om zich er de details van te herinneren. Aangezien haar echtgenote zelf niet aanwezig was bij de brand, is het zeer goed mogelijk dat zij zich heeft vergist, legt verzoekende partij uit.

2.2.9.2. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). In casu kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan. Het komt evenwel geenszins overtuigend over dat de echtgenote van verzoekende partij, wanneer zij tijdens het gehoor geconfronteerd wordt met deze ongerijmdheid, haar initiële verklaringen overboord gooit en zich aansluit bij de verklaring van haar echtgenote. Ook al was de echtgenote van verzoekende partij zelf niet aanwezig op het moment dat de winkel in brand werd gestoken, kan de Raad er toch redelijkerwijze van uitgaan dat verzoekende partij deze ingrijpende gebeurtenis uitvoerig heeft besproken met haar echtgenote. Er kan tevens worden verwacht dat deze traumatische gebeurtenis in

het geheugen staat gegrift. Dat de echtgenote van verzoekende partij zich in eerste instantie niet meer zou kunnen herinneren dat de winkel 's avonds, bij sluitingstijd, in brand werd gestoken omdat zij er toen zelf niet bij was, kan door de Raad niet als verschoningsgrond worden aanvaard.

2.2.10.1. Waar verzoekende partij wordt verweten de brand in eerste instantie niet te hebben vermeld tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, argumenteert verzoekende partij dat, rekening gehouden met het feit dat de tijd per hoorzitting op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt beperkt tot een kwartier, het onmogelijk is om alles in detail te vertellen.

2.2.10.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt. De vaststelling dat verzoekende partij in de vragenlijst met geen woord heeft gerept over het feit dat haar winkel in brand werd gestoken, een nochtans niet onbelangrijke gebeurtenis in haar asielrelaas en zij dit pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De Raad stelt vast dat nergens uit de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de tijd gelimiteerd werd tot vijftien minuten. Uit de inhoud van dit document blijkt dat verzoekende partij de kans had om, weliswaar op een bondige manier, een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico, hetgeen zij ook gedaan heeft. Uit de vragenlijst blijkt tevens dat zij de kans heeft gekregen om nog iets toe te voegen, hetgeen zij heeft nagelaten ("heeft u nog iets toe te voegen? Neen" administratief dossier, stuk 8: vragenlijst CGVS, p. 3). Uit aangaand document blijkt geenszins dat verzoekende partij de kans niet zou hebben gekregen om melding te maken van één van de belangrijkste gebeurtenissen uit haar asielrelaas. Het door haar aangebrachte excuus gaat derhalve niet op. De Raad wenst er in dit verband tevens de aandacht op te vestigen dat verwerende partij nog andere tegenstrijdigheden heeft vastgesteld tussen de vragenlijst en het gehoorverslag. Zo gaf verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat zij drie maal door de politie werd opgeroepen betreffende rebellenactiviteiten, terwijl zij op het Commissariaat-generaal vertelde hiervoor slechts tweemaal te zijn opgeroepen. Verzoekende partij slaagt er volgens verwerende partij niet in een afdoende uitleg te verschaffen voor deze incoherentie. Daar verzoekende partij deze flagrante tegenstrijdigheid tussen de opeenvolgende interviews onbesproken laat in haar verzoekschrift, wordt deze als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.11.1. Betreft de vermelding in de bestreden beslissing dat verzoekende partij met betrekking tot de reden waarom zij wordt gevisieerd zeer vaag blijft, herhaalt verzoekende partij dat zij zich op een lijst bevond omdat zij een moskee bezocht, dat zij bovendien reeds eerder haar land had moeten verlaten omwille van haar journalistieke activiteiten en dat zij daarenboven als verdachte werd ondervraagd in het kader van de aanslag op de hippodroom en een moord. Verzoekende partij stelt dat zij duidelijk heeft aangetoond dat zij vooral omwille van haar godsdienst problemen kende.

2.2.11.2. Zoals in de bestreden beslissing te lezen staat, kan aan haar bewering dat zij omwille van haar religieuze activiteiten zou worden gevisieerd, geen geloof worden gehecht omdat zij hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde met haar vrouw omtrent M. S., de enige concrete persoon van wie zij stelde dat hij op de lijst stond en die na haar terugkeer uit Duitsland problemen met de autoriteiten kende. Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zelf tijdens haar gehoor stelde dat zij voor de aanslag op de hippodroom en de moord op K. niet wordt gezocht (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 12/01/2012, p. 6). Uit het gehoorverslag blijkt evenmin dat zij nog steeds omwille van haar toenmalige journalistieke bezigheden wordt gezocht in haar land van herkomst. Derhalve stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aannemelijk kan maken waarom zij dan wel door de autoriteiten in haar land zou worden gevisieerd.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, kan worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Inzake het verwijt dat de bestreden beslissing geen specifieke motivering zou bevatten omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat uit deze beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing besloot tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in de deelstaat Kabardino-Balkarië, waarvan zij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT